

gezinsgids
13-1-22

KIEZEN VOOR HET GEZIN

Marion Kraaij

„Voor de kinderen zorgen is de best betaalde baan die er is”

Ruim achttien jaar geleden was Marion Kraaij (42) in verwachting van haar eerste kind. Zij besloot toen samen met haar man Arwin (46) dat zij niet zou terugkeren op de werkvloer als alles goed mocht gaan. Ze kozen ervoor om het gezin op een ongedeelde eerste plaats te stellen. Zouden ze dat nu opnieuw doen? En wat betekent dat voor de toekomst? „Het gebeurt echt weleens dat de muren op mij afkomen.”

Tekst D. DE BRUIN-PALLAND *Beeld* ROSALIE KOLK-HATTEM

Na het vwo volgde Marion de tweejarige hbo-opleiding SPD (staatspraktijkdiploma) Bedrijfsadministratie. Daarna ging ze aan de slag als assistent-accountant.

Marion: „Ik heb altijd erg genoten van mijn werk, vooral het afwisselende ervan sprak me aan. Ik hield me bezig met belastingaangiften, ik stelde jaarrekeningen samen en assisteerde bij de controle van jaarrekeningen van grotere organisaties. Zo kwam ik bij verschillende bedrijven over de vloer.

Als collega's hadden we het onderling goed. Dus wat dat betreft was er geen enkele reden om te stoppen met werken na de geboorte van Matthias (18).”

RUST EN REGELMAAT

Toch besloten Marion en Arwin om dat wel te doen, omdat ze het belangrijk vonden dat één van de ouders thuis zou zijn bij hun kind. Marion: „Wij hebben altijd gezegd dat wij ervoor willen zorgen dat onze kinderen een rustige en stabiele gezinssituatie krijgen, uiteraard voor zover dat in ons vermogen ligt. Volgens ons betekent dat dat we zo veel mogelijk zelf onze kinderen opvoeden en niet onze ouders of iemand anders.

Het houdt ook in dat we zorgen voor rust en regelmaat. Daarom vonden we het toen, maar nu nog steeds, geen optie om allebei een halve baan te nemen. Als je om beurten bij de kinderen bent, leek het risico ons groot dat je op je thuis-dag toch (weer) voor je betaalde werk aan de slag gaat. Bovendien moet je samen dan heel goede afspraken maken.

Het is dus niet zo dat ik Bijbelse argumenten kan aandragen waarom ik thuis ben bij de kinderen en niet Arwin. Het is meer om praktische redenen.”

ZIEK

Inmiddels hebben ze zeven kinderen gekregen: vier meisjes en drie jongens in de leeftijd van twee tot achttien jaar. „Nooit was het nodig om één van hen

's morgens naar de oppas te brengen. Als er één ziek was, kon ons kind gewoon thuisblijven en hoefde ik niet opeens van alles te regelen om toch naar mijn werk te kunnen gaan.

Ik kon altijd zelf met de kinderen mee naar zwembles, hoewel we best weleens met andere ouders afspraken om om de beurt naar het zwembad te rijden. In de meeste gevallen kwam zo'n voorstel van de ander die wat krappier in zijn of haar tijd zat. Vaak vanwege het werk.”

AUTO OP DE OPRIT

Marion heeft er altijd van genoten dat ze stap voor stap de ontwikkelingen van haar kinderen mee kon maken. „Ik zag ze groeien en opgroeien. Ik gaf ze hun eerste fruihapje, ik was getuige van hun eerste wankele

„Het
verwachtingspatroon
is dat je werkt en
niet dat je 'alleen
maar' thuis bent bij
de kinderen”

stapjes en luisterde naar hun eerste woordjes. Ik kon ze als moeder voor het eerst in aanraking brengen met de inhoud van de Bijbel.

Ik maakte aan de andere kant ook mee dat er momenten waren waarop de kinderen het moeilijk hadden, bijvoorbeeld omdat het minder vanzelfsprekend was dat de woorden vloeiend over hun lippen kwamen of omdat er op school iets niet goed gegaan was. We deelden lief en leed met elkaar en dat was fijn."

Marion wil er aan de andere kant voor waken dat ze alles romantischer afschildert dan het in werkelijkheid is. „Het gebeurt echt weleens dat de muren op mij afkomen. Ik vind niet al te veel uitdaging in het schoonmaken van het huis of het wegwerken van de was.

In het begin leken alle dagen op elkaar. Pas toen de oudste naar de basisschool ging, kwam daar verandering in. Ik verkeer echter in een bevoorrechte positie, want onze auto staat op de oprit. Ik kan zo instappen als ik graag even anderen wil ontmoeten.

Mijn ouders vinden het gezellig als ik samen met de jongste, Gideon, op de koffie kom. Of ik maak een afspraak met een vriendin of zus.

Ik denk dat we moeten proberen om nuchter te zijn, zodat we ons realiseren dat het leven niet enkel bestaat uit prachtige dingen. Dat geldt zowel binnen als buiten het gezin.

Graag ga ik in de tuin aan het werk als het me binnen te benauwd wordt. De kleinsten vinden het heerlijk om me daarbij te 'helpen'. Of ik ga een eindje fietsen of wandelen met één of meerdere kinderen die op dat moment thuis zijn."

„In het begin leken
alle dagen op elkaar.
Pas toen de oudste
naar de basisschool
ging, kwam daar
verandering in”

VERHALEN

Marion wil zeker niet klagen, want als ze nu voor de keus zou staan, zou ze er opnieuw voor kiezen om helemaal te gaan voor de kinderen. De nadelen die ze soms ervaart, wegen zeer zeker niet op tegen de vele voordelen die ze ziet.

Ze wil er nog wel eentje noemen: „Als de kinderen thuishouden uit school, zitten ze meestal vol verhalen. 's Avonds vertellen ze die verhalen ook aan hun vader, als deze thuiskomt van zijn werk.

Wat opvalt, is dat dan de verhalen veel globaler geworden zijn. Hij krijgt als het ware alleen de grote lijnen

te horen. Ik vermoed dat hetzelfde zou gebeuren als de kinderen na schooltijd eerst naar een oppasadres zouden gaan. De oppas zou dan de grote verhalen horen en wij de samenvatting. Dat vind ik jammer.

Het afgelopen schooljaar moesten de kinderen tijdelijk tussen de middag op school eten, vanwege corona. Ik merkte dat ze aan het einde van de dag minder verhalen hadden dan toen ze tussen de middag thuis kwamen eten. Blijkbaar is dan de afstand tussen het gebeurde en het vertelmoment te lang."

ONZE EIGEN KRING

Het komt nogal eens voor dat iemand aan Marion vraagt waarom ze niet werkt. Ook de opmerking 'jij werkt zeker niet meer!' hoort ze regelmatig.

Peinzend: „Ik werk best hard, maar niet voor een salaris. Mijn man heeft een goede baan, dus het is voor mij niet echt nodig om mee te helpen de kost te verdienen. Nu de huizenprijzen enorm gestegen zijn, kunnen velen niet anders dan met z'n tweeën blijven werken, dat besef ik heel goed. Daar komt nog bij dat het fiscaal gunstiger is om met z'n tweeën betaald te werken.

Maar soms heb ik het gevoel dat het thuis zijn bij de kinderen in eigen kring nog minder begrepen wordt dan daarbuiten. Het verwachtingspatroon is dat je werkt en niet dat je 'alleen maar' thuis bent bij de kinderen. Ik vind het soms lastig om daarmee om te gaan."

BEST BETAALDE BAAN

De oudste zoon woont inmiddels op kamers, de jongste is twee. Als over een paar jaar iedereen overdag de deur uit is, zou Marion er dan voor kiezen om toch weer buitenshuis te gaan werken? Lachend: „In ieder geval de eerste tien jaren niet, want de basisschoolkinderen komen de komende tien jaren tussen de middag thuis eten. En wat daarna komt, daar heb ik uiteraard nog

„Soms heb ik het
gevoel dat het
thuis zijn bij de
kinderen in eigen
kring nog minder
begrepen wordt dan
daarbuiten”

niet over nagedacht.

We weten niet wat er op onze weg komt. Maar dat ik nu steeds mijn eigen tijd in kan delen, vind ik fijn.

Enkele van onze kinderen hadden en hebben moeite met leren leren en leren plannen. Dan ga ik naast hen zitten en help hen zo goed en zo kwaad als dat gaat.

Toen één van hen naar het voortgezet onderwijs ging en een compliment kreeg omdat ze zo goed kon plannen, gaf me dat erkenning. Dan weet ik weer waarvoor ik het doe. Ik bedenk dan maar hoe ik zelf vroeger mijn werk aanpakte en dat probeer ik dan over te brengen op mijn kinderen. Op deze manier is het bijvoorbeeld niet nodig dat ze naar huiswerkbegeleiding gaan.

Mijn man en ik zijn tot de conclusie gekomen dat het zorgen voor onze kinderen de best betaalde baan is die er bestaat. Een baan die niet in geld is uit te drukken."

Elisabeth Elliot over
vrouwen en werken

'Ik heb hard gewerkt voor mijn studie en nu ben ik werkster'

Tekst C.J. DE LEEUW

'E' r is weinig begrip voor de Goddelijke bedoeling met het gezin en weinig waardering voor een dienstbare houding', schrijft Elisabeth Elliot in het recent in het Nederlands verschenen boekje *Stilte in mijn hart*. Ze gaat daarin regelmatig in op de rol van moeders in het gezin.

Ze heeft er uitgesproken opvattingen over. Zo uitgesproken dat de uitgever zich geroepen voelt aan te geven dat dit boekje weliswaar 'verrassend actueel' is, maar dat de opvattingen over 'werkende moeders' moeten worden gelezen 'tegen de achtergrond van wat indertijd gebruikelijk was'.

GEESTELIJKE DIMENSIE

De vraag is of de uitgever Elliot daarmee recht doet, want in haar visie heeft uitgerekend dit onderwerp een wezenlijke, geestelijke dimensie. 'Het christelijke gezin is een bolwerk en de vijand zal zijn pogingen om dat te ondermijnen of er bressen in te slaan nooit opgeven', schrijft ze.

'Het is niet voor niets dat de klassieke passage over de geestelijke strijd van een christen (in Efeze 6) onmiddellijk volgt op Paulus' vermaning voor intieme menselijke relaties – vrouwen, onderwerp je; man-

nen, heb je vrouw lief; vaders, verbitter je kinderen niet: dit zijn de gebieden waarop we het felst en meest meedogenloos worden aangevallen.'

REDENEN

Precies dit is de reden waarom ze vrouwen aanmoedigt om de hun gegeven plek in het gezin in te nemen. Ze ziet er een directe Bijbelse reden voor: 'De Bijbel zegt duidelijk tegen mij – een oudere vrouw – dat ik jonge vrouwen moet leren te zorgen voor hun huishouden.' Ze baseert dit op Titus 2:5, waarin Paulus oudere vrouwen instrueert wat ze jongere vrouwen moeten bijbrengen. Dit dus: in hun gezin zijn.

Bovendien, zegt Elliot, 'kinderen hebben hun moeder nodig.' En dan niet in zogeheten 'quality time', want dat is volgens Elliot 'nonsens': 'Alle tijd die een christelijke moeder geeft, zou *quality time* moeten zijn.'

En hoeveel levert dat werken buiten de deur eigenlijk op? Elliot: 'Dat zou weleens minder kunnen zijn dan het lijkt. Kosten nemen namelijk ook toe. Denk aan vervoer, inhuren van een schoonmaker,

kant-en-klarmaaltijden, cadeautjes voor collega's en kinderopvang. En denk eens aan al die dingen die je niet had gekocht als je niet je 'eigen inkomen' had of die je voor je gevoel verdient omdat je werkt.'

NEERKIJKEN

Vraag je eens af wat je werkelijke motieven zijn om te werken, adviseert Elliot. 'Druk van de omgeving? Verveling? Hebzucht? Onwilligheid om nederig werk te doen? Probeer je iets te bewijzen?'

Op moeders die ervoor kiezen niet buiten de deur te werken wordt weleens neergekeken. Ze citeert een feministe, die graag zou zien dat meer vrouwen verlost werden van het traditionele vrouwenwerk 'om creatieve arbeid te gaan verrichten.'

Met lichte ironie reageert Elliot: 'Het huishouden doen en kinderen opvoeden vallen volgens deze mevrouw kennelijk niet onder de noemer 'creatieve arbeid'. Ik zou willen vragen: waarom niet? En wie moet er dan trouwens het huishouden en de opvoeding overnemen?'

BEVREDIGEND

Toch kan ze het gevoel wel begrijpen. Elliot: 'Deze vrouw zei dat ze gefrustreerd raakte van het thuiszitten en „er geen bevrediging in vond.“ Veel vrouwen denken er net zo over. Ik kom ze vaak tegen.' Ze citeert een vrouw die haar baan opgaf:

'Ik heb keihard gewerkt om mijn studie af te maken. En nu ben ik werkster, ha!'

Wat zou Elliot daarop antwoorden? 'Ik wil hun graag laten zien dat het huishouden en de opvoeding taken zijn die God hun op dit moment gegeven heeft. Als ze die taken met vreugde aan Hem opdragen, worden ze werkelijk 'creatief' en zullen ze er bevrediging in vinden.'

Commissiezaal | 116

DEEL 2

Chris Stoffer

OVER DE POSITIE
VAN EENVERDIENERS

„Waarom wordt waardevol werk bestraft met een hoge belasting- aanslag?“

Als moeder in het gezin blijven? Mooi, maar er hangt wel een prijskaartje aan. SGP-Kamerlid **Chris Stoffer** wil daar graag iets aan doen. „Het kan nu voorkomen dat een eenverdienersgezin zeven keer meer belasting betaalt dan een gezin waarin er twee verdienen.“

Tekst D. DE BRUIN-PALLAND *Beeld* GERBEN VAT

Als een gezin in totaal € 60.000,- inkomen heeft, betaalt een eenverdienersgezin € 18.629,- belasting. Een gezin met tweeverdieners met elk € 30.000,- inkomen betaalt in totaal € 6.733,- belasting (als het gezin nog kinderen onder de twaalf jaar heeft). Eenverdieners met kinderen betalen in dat geval dus 2,7 keer zo veel belasting. Bij een gezinsinkomen van € 50.000,- is dat al opgelopen naar 4,2 keer zo veel; het is zelfs rond de 7 keer zo veel bij een inkomen van € 40.000,-.

Dat een tweeverdiener veel minder belasting betaalt dan een eenverdiener is onrechtvaardig, vindt Chris Stoffer. „Gezinnen worden door het huidige stelsel beknot in hun keuzevrijheid. De keuze om als eenverdiener te werken heeft een hoge prijs, terwijl er vaak heel gegronde redenen voor zijn. Bijvoorbeeld door de gezinssituatie of de keus voor mantelzorg.

Binnen eenverdienersgezinnen heeft één van beide ouders wellicht geen betaald werk, maar wordt er wel onbetaalbaar werk verricht.”

Het heeft dus alles met eerlijkheid en rechtvaardigheid te maken.

„Klopt. Twee gezinnen met hetzelfde inkomen worden nu totaal verschillend belast. Het gaat niet over een paar tientjes, maar vaak om duizenden euro's per jaar.

Drie jaar geleden deden we als SGP een oproep richting eenverdieners om zich te melden met hun verhaal. We kregen honderden reacties. Gezinnen waarin sprake was van een zieke man of vrouw deelden hun verhaal, maar ook gezinnen waar bewust gekozen werd voor de man als kostwinner.

Waarom wordt waardevol werk – zoals zorg voor kinderen of mantelzorg – bestraft met een hoge belastingaanslag? Als het aan de SGP ligt, worden gezinnen gelijk behandeld, of je nu alleen of samen geld in het laatje brengt.”

Hoe staat het er op dit moment voor met de eenverdiener?

„Slecht, maar er gloort hoop aan de horizon. De laatste jaren is de belastingkloof – het verschil in belasting tussen huishoudens met hetzelfde inkomen – flink gegroeid. Inmiddels kan het voorkomen dat een eenverdienersgezin zeven keer meer belasting betaalt dan een gezin waarin er twee verdienen.

We hebben wel hoop dat het tij gekeerd wordt. In 2011 stelde de SGP deze onrechtvaardigheid voor het

eerst aan de kaak. Toen waren we de enige partij die zich daar druk over maakte.

Een paar weken geleden, precies tien jaar na ons eerste wapenfeit, werd een SGP-motie aangenomen die het kabinet verzoekt om concrete maatregelen te nemen om de belastingkloof te verkleinen. Inmiddels is er dus een Kamermeerderheid – alleen VVD en D66 zijn nog niet over de streep – die zegt: inderdaad, de kloof is te groot en eenverdieners worden onterecht op achterstand gezet.”

Wat doet de SGP verder?

„We blijven hameren op de onrechtvaardigheid. Ook zijn er op verzoek van de SGP onderzoeken gedaan naar de belastingkloof. Dat heeft geholpen om meer partijen te overtuigen van de noodzaak om iets aan het probleem te doen.

Verder dienen we voortdurend plannen in om eenverdieners concreet tegemoet te komen. Stapje voor stapje lijken we steeds dichterbij concrete oplossingen te komen. Dit geeft hoop voor de toekomst!

Gelukkig ligt er een opdracht aan het nieuwe kabinet om concreet iets te gaan doen voor de eenverdieners. Daar zullen we het kabinet voortdurend op wijzen.”

Wat is uw ideaal?

„Wat de SGP betreft wordt het gezinsinkomen als geheel belast. Als je belasting heft op gezinsniveau, maakt het niet uit of je alleen of samen loon ontvangt: je telt de inkomens bij elkaar op en deelt het door twee. Gezinnen kunnen dan in vrijheid kiezen hoe ze arbeid en bijvoorbeeld zorg verdelen, zonder dat ze fiscaal gestraft worden.”